

HANDHAVINGSCOLLEGE

ARREST

van 20 juni 2024 met nummer

in de zaak met rolnummer

Verzoekende partij

met woonplaatskeuze te

Verwerende partij

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, ten verzoeken van de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, voor wie bij delegatie optreedt: de gewestelijke entiteit (het Departement Omgeving - afdeling Handhaving)

vertegenwoordigd door
afdelingshoofd, met kantoor te 1000 Brussel, Koning Albert II-
laan 20, bus 8

I. Voorwerp van het beroep

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 20 september 2023 de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke entiteit van 28 augustus 2023 met nummer waarmee haar een alternatieve bestuurlijke geldboete wordt opgelegd van 2.200 euro wegens schending van artikel 5.2.1., §6, lid 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM), artikel 6, lid 1 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: OVD), en de artikelen 11, §1 en 12, §3 van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (hierna: Materialendecreet). Er wordt haar met name verweten bedrijfsafvalstoffen en met name afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (hierna: AEEA) en metaalafval te hebben opgeslagen in haar achtertuin, zonder hiervoor te beschikken over een omgevingsvergunning, waarbij het AEEA op een doorlatende ondergrond en niet weerbestendig in open lucht was opgeslagen.

II. Rechtspleging

Verwerende partij legt het administratief dossier neer en dient een antwoordnota in.

Partijen worden opgeroepen voor de openbare zitting van 2 mei 2024. Ze stemmen in met het schriftelijk behandelen en in beraad nemen van de vordering (conform artikel 41, §3 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges).

III. Feiten

1.

Op 7 april 2021 stellen een toezichthoudend ambtenaar van de dienst Milieu- en Dierenpolitie en een inspecteur van de politiezone (hierna: verbalisant), naar aanleiding van een controle, ambtshalve het volgende vast:

“ ...

Aanleiding van de controle

Tijdens een controle in stellen wij ... vast dat er een grote afvalcontainer op het openbaar domein staat (zie foto 2 in fotodossier bijlage 3). Hiervoor is geen vergunning (hiervoor hebben wij een apart GAS-pv opgesteld, dat geen onderdeel uitmaakt van dit pv). In de 20'- afvalcontainer ligt allerlei afval dat lijkt afkomstig te zijn van een loodgieter. Naar aanleiding van dit feit, voeren een plaatbezoek uit bij de firma die de container daar geplaatst heeft. Dit blijkt te zijn. Deze firma is gevestigd in een woning te en is gespecialiseerd in loodgieterij, C.V. en airco. De achtertuin van deze woning grenst aan het openbaar domein, waar de container staat.

Vaststellingen

Tijdens het plaatsbezoek stellen wij vast dat de achtertuin van de woning volledig vol ligt met bedrijfsafvalstoffen, waaronder boilers, C.V.-toetellen, witgoed, metaalafval etc (zie fotodossier in bijlage 3). De tuin ligt zodanig vol dat de bestuurder een goede week vóór onze controle een weg heeft moeten banen door zijn tuin om tot achteraan in de tuin te geraken (zie ook foto 3 in fotodossier in bijlage 3). Het EEA ligt in open lucht op onverharde ondergrond etc.

Wij stellen vast dat dit milieumisdrijven zijn onder volgende wetgevingen:

Vlarema

Artikel 5.2.5.1. Gescheiden ingezamelde afgedankte EEA worden ingezameld en getransporteerd op zo'n wijze dat optimaal hergebruik en recyclage van onderdelen en volledige apparaten die voor recyclage in aanmerking komen, mogelijk zijn.

Door het AEEA langdurig in open lucht te stockeren, neemt de kans op optimaal hergebruik en recyclage af.

Artikel 5.2.5.2 De ingezamelde afgedankte EEA worden op een milieuverantwoorde wijze opgeslagen, rekening houdend met de volgende technische voorschriften:

- 1° op een ondoorlatende ondergrond van geschikte terreinen met opvangvoorzieningen voor lekolie en, indien nodig, olie- en vuilafscheiders;
- 2° voorzien van weerbestendige afdekking van geschikte terreinen;
- 3° voor koel- en vriestoestellen: droog en zo geplaatst dat het koelcircuit niet beschadigd kan worden;
- 4° voor beeldschermen: in intacte toestand;
- 5° gescheiden van gedemonteerde reserveonderdelen of herbruikbare toestellen.

EEA wordt niet conform bovenvermelde artikels gestockeerd (zie fotodossier in bijlage 3):

- in een achtertuin op doorlatende ondergrond (zand)
- zonder afdekking
- niet droog

Materialendecreet

Artikel 12, §1. Het is verboden afvalstoffen achter te laten of te beheren in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan

§ 2. Het is verboden materialen te gebruiken of te verbruiken in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan.

§ 3. De natuurlijke persoon of rechtspersoon die afvalstoffen beheert, is verplicht alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs kunnen worden genomen om gevaar voor de gezondheid van de mens of voor het milieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- of geurhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken. De Vlaamse Regering kan die maatregelen nader omschrijven.

Afvalstoffen worden langdurig gestockeerd in een achtertuin (zie fotodossier in bijlage 3). Er is geen sprake van een regelmatige afvoer van de afvalstoffen.

...

Verzoekende partij wordt naar aanleiding van deze vaststellingen aangemaand om de wederrechtelijke situatie te remediëren door de afvalstoffen met onmiddellijke ingang regelmatig af te voeren en om tegen uiterlijk 15 juli 2021 het AEEA te stockeren conform het

besluit van de Vlaamse regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (hierna: VLAREMA) en alle aanwezige afvalstoffen af te voeren naar erkende verwerkers, met voorlegging van ontvangstbewijzen.

Verzoekende partij wordt op 9 april 2021 bij monde van haar bestuurder verhoord door de verbalisant, waarbij ze het volgende verklaart:

"...

Ik ben zaakvoerder van met als maatschappelijke en exploitatiezetel
Dit is ook mijn thuisadres. Mijn firma is gespecialiseerd in
loodgieterij, (centrale) verwarming, koeltechniek etc.

Overige afvalstoffen voer ik regelmatig af. Het metaalafval dat u in mijn tuin aangetroffen hebt, heb ik laten liggen omdat de waarde van oud ijzer lange tijd laag geweest is. Het afval dat u nu aangetroffen heeft is opgebouwd gedurende een periode van een jaar. Dat impliceert uiteraard dat niet alle afval er al een jaar ligt.

U zegt me dat ik regelmatig mijn afvalstoffen moet afvoeren en dat u van mening bent dat het afval in mijn achtertuin niet mag blijven liggen totdat de prijs van oud metaal stijgt.

Ongeveer 2 weken geleden heb ik al een deel van het afval afgevoerd. Het was namelijk zo dat ik vanuit mijn tuin niet meer tot vanachter kon gaan. Ik heb toen een pad vrij gemaakt en het metaalafval afgevoerd naar het padje kan u zien op de foto's.

Ik verneem van u dat afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA) volgens de bepalingen van VLAREMA moet gestockeerd worden op een ondoorlatende ondergrond en dat het ook weerbestendig moet afgedekt worden.

AEEA zal ik stockeren in één van de garages in mijn achtertuin. Op termijn ga ik misschien een afdak voorzien voor de opslag.

U heeft tijdens uw controle een container met afval aangetroffen achter mijn tuin. Deze container staat op het openbaar domein. Ik ontken dat ik daarin permanent afval stockeer. De container stond er maar enkele dagen en is nu waarschijnlijk al opgehaald door de containerfirma. U mag dat controleren.

Ik zal alles opruimen tegen uiterlijk 31-05-2021.

...”

Deze vaststellingen en het verhoor worden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal nr. van 9 april 2021, dat op 17 juni 2021 wordt afgesloten (hierna: PV) en op 10 september 2021 wordt verstuurd aan de procureur des Konings en aan verzoekende partij.

2.

Op 1 september 2021 voert de verbalisant een nacontrole uit, waarbij het volgende wordt vastgesteld:

“ ...

Wij stellen vast dat alles werd opgeruimd en afgevoerd. In de achtertuin ligt enkel nog enig metaalafval, maar zeker geen AEEA meer. Alles werd dus in orde bevonden.

Het AEEA, metaalafval, koper etc werd afgevoerd naar Dit is een erkende verwerker van afval. Uit de ontvangstbewijzen blijkt dat afval werd afgevoerd op 6 en 13 juli en 31 augustus.

Op het openbaar domein werden geen grote afvalcontainers meer aangetroffen.

Alles werd dus in orde bevonden

...”

Deze vaststellingen worden opgenomen in het navolgend proces-verbaal nr. van 1 september 2021, dat op dezelfde datum wordt afgesloten en op 10 september 2021 wordt verstuurd aan de procureur des Konings.

3.

Op 23 september 2021 ontvangt de gewestelijke entiteit de melding van de procureur des Konings van 20 september 2021 dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld.

4.

Op 7 oktober 2021 brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op de hoogte van haar voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete op te leggen. Ze wijst haar daarbij op de mogelijkheid van een bestuurlijke transactie mits betaling van 2.100 euro (artikel 6.4.36, §3 DABM). Ze nodigt haar ook uit om bij gebreke van tijdige en volledige betaling van de

voorgestelde geldsom een schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, en biedt haar de mogelijkheid om inzage te vragen in het administratief dossier.

Verzoekende partij gaat niet over tot betaling en bezorgt op 20 oktober 2021 een schriftelijk verweer aan de gewestelijke entiteit, waarbij ze niet vraagt om te worden gehoord.

5.

Op 28 augustus 2023 legt de gewestelijke entiteit een geldboete op, waarvan verzoekende partij met een aangetekende brief van dezelfde datum in kennis wordt gesteld. Dat is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij betwist dat ze een milieumisdrijf pleegde dat haar kan worden toegerekend en waarvoor haar een alternatieve bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd. Ze voert dus feitelijk de schending aan van artikel 16.4.25 DABM en van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld, in samenlezing met de volgens de bestreden beslissing geschonden artikelen van het DABM, het OVD en het Materialendecreet.

Wat betreft de wederrechtelijke opslag van afvalstoffen zonder vergunning stelt ze dat de door de verbalisant aangetroffen materialen in haar achtertuin ten onrechte worden beschouwd als (bedrijf)afvalstoffen omdat dit 'grotendeels recuperatiematerialen (reeds gescheiden, zuivere fractie van metalen)' betrof, waarvan 'het restafval eerder al was afgevoerd naar het containerpark', en ook 'bouwmaterialen (onder meer de aluminium ramen) van (een) eigen persoonlijke verbouwing en (een) eigen pas kapotte wasmachine'. Ze betwist dat deze materialen daar wanordelijk lagen en meent dat 'het ook meer leek doordat er materiaal, in een (niet doorlatende) aanhangwagen lag'. Ze stelt ook dat 'er zich geen CFK's of PCB's in de materialen bevonden', en dat in de mate dat 'dit in de condensatoren van de wasmachine zou zitten, dit niet van het bedrijf was maar van (het) huishouden'. Ze meent dat ze ressorteert onder de uitzondering van de vergunningsplicht omdat 'er wel degelijk regelmatig recuperatiematerialen werden afgevoerd', waarvan ze op verzoek bewijzen van

recyclagecentra kan aanbrengen. Ze merkt op dat 'het afvoeren iets langer had geduurd door heirkraft', met name de 'coronapandemie en onmogelijkheid om niet-dringende werken uit te voeren en daarna persoonlijk letsel', met name een gescheurde meniscus van haar bestuurder, terwijl deze als enige met een aanhangwagen kan rijden. Ze stelt dat ze ook niet wist dat ze 'het oud ijzer niet mocht bewaren in (haar) tuin om in de kringloopgedachte per fractie af te voeren naar recyclagebedrijven'.

Wat betreft de wederrechtelijke opslag van AEEA stelt ze dat 'het materiaal op een vloer van betondalen stond, dus zo goed als niet doorlatende ondergrond', maar dat dit op het ogenblik van de vaststellingen 'niet zo goed was te zien omdat er onkruid/gras over gegroeid was', terwijl 'ook de sneeuw het zicht verhinderde'.

2.

Verwerende partij betwist het middel. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat de door de verbalisant aangetroffen materialen geen afvalstoffen waren, maar grotendeels recuperatiematerialen, verwijst ze naar de definitie van het begrip 'afvalstof' in artikel 3, §1, 1° Materialendecreet en naar de vaststellingen van de verbalisant, de verklaring van de bestuurder van verzoekende partij, haar schriftelijk verweer en haar verzoekschrift, waaruit eensluidend blijkt dat ze zich onttreedt dan wel wenste te ontdoen van de in de achtertuin aangetroffen materialen, die in die optiek moeten worden gekwalificeerd als afvalstoffen. Ze stelt dat uit deze stukken ook blijkt dat er sprake was van 'bedrijfsafvalstoffen' in de zin van artikel 3, §1, 7° Materialendecreet, gelet op de grote hoeveelheid afvalstoffen, die waren gerelateerd aan de loodgieterijactiviteiten van verzoekende partij en die de hoeveelheid eigen huishoudelijke afvalstoffen van haar bestuurder overstijgt. In de rand hiervan merkt ze op dat de gebeurlijke vaststelling dat niet alle aangetroffen afvalstoffen bedrijfsafvalstoffen waren niet impliceert dat de vaststelling dat de achtertuin vol lag met bedrijfsafvalstoffen onjuist was omdat er nooit is gesteld dat alle aanwezige afvalstoffen moeten worden beschouwd als bedrijfsafvalstoffen.

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat er voor de opslag van de aangetroffen bedrijfsafvalstoffen geen omgevingsvergunning was vereist overeenkomstig de artikelen 11, §1 Materialendecreet en 5.2.1, §6, lid 1 DABM stelt ze dat uit de met foto's ondersteunde vaststellingen van de verbalisant ontegensprekelijk blijkt dat de betreffende opslag in de achtertuin van AEEA en metaalafval door elkaar was ingedeeld onder rubriek 2.1.1, b van de indelingslijst in bijlage 1 van VLAREM II en een vergunningsplichtige klasse 1-inrichting betrof. Ze wijst daarbij op de vaststelling dat artikel 4.3.2 VLAREMA de bedrijfsafvalstromen waarvoor een verplichting tot selectieve aanbieding geldt opsomt en dit overeenkomstig de artikelen

4.3.2, lid 1, 7° en 18° onder meer het geval is voor AEEA en voor metaalafval. Ze stelt dat uit het PV duidelijk blijkt dat AEEA en metaalafval in de achtertuin door elkaar was opgeslagen, in de rand waarvan ze vaststelt dat verzoekende partij blijkbaar moeilijk een onderscheid kan maken tussen beide afvalstromen. Ze merkt nog op dat de bewering van verzoekende partij dat het afval niet wanordelijk door elkaar verspreid lag niet relevant is omdat het volstaat dat beide afvalstromen door elkaar verspreid liggen. Ze stelt tenslotte dat verzoekende partij tevergeefs aanvoert dat ze ressorteerde onder de uitzondering op de vergunningsplicht voor rubriek 2.1.1, b van de indelingslijst in bijlage 1 van VLAREM II (hierna: Indelingslijst) omdat er sprake was van een voorlopige opslag van bedrijfsafvalstoffen in functie van hun georganiseerde regelmatige afvoer. Ze wijst in dit kader op de verduidelijking van deze uitzondering in het verslag aan de Vlaamse regering bij het besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het OVD, waaruit blijkt dat de wijze van afvoer van de afvalstoffen al vaststaat voor aanvang van hun opslag en er daarbij is voorzien in een zekere regelmaat. Ze stelt dat uit de wanordelijke opslag van de bedrijfsafvalstoffen, hun grote hoeveelheid en de verklaringen van de bestuurder van verzoekende partij aan de verbalisant blijkt dat verzoekende partij niet ressorteerde onder deze uitzondering op de vergunningsplicht. Ze wijst in het bijzonder op de verklaring dat het afval ‘gedurende een periode van een jaar is opgebouwd en minstens gedeeltelijk is blijven liggen’, dat ze het ‘metaalafval in de tuin heeft laten liggen omdat de waarde van oud ijzer een lange tijd aan de lage kant was’, en dat ze ‘een tweetal weken voordien al een deel van het afval had afgevoerd’, waaruit blijkt dat er voordien nog meer afval lag, waardoor verzoekende partij niet meer tot vanachter in de tuin kon gaan. Ze wijst op de beoordeling hierover in de bestreden beslissing en meent dat verzoekende partij niet aantoonde dat deze onjuist kennelijk onredelijk is. In zoverre verzoekende partij wijst op een schulduitsluitingsgrond en stelt dat de afvoer van de afvalstoffen langer duurde door de corona-epidemie en door een letsel van haar bestuurder meent ze dat er geen sprake is van overmacht. Ze merkt op dat verzoekende partij dit argument pas voor het eerst in haar verzoekschrift aanvoert, terwijl ze voordien andere redenen aanvoerde om de grote hoeveelheid afvalstoffen in haar achtertuin te verantwoorden, en dat dit wordt tegengesproken door de verklaring van verzoekende partij dat ze de afvalstoffen doelbewust heeft laten liggen in afwachting van de stijging van de prijs van oud ijzer, waaruit blijkt dat het laten liggen van de afvalstoffen een weloverwogen keuze was. Ze merkt in dit kader ook nog op dat verzoekende partij niet aantoonde dat de aangevoerde omstandigheden, die niet worden gestaafd, haar hebben verhinderd om zich in regel te stellen, terwijl van verzoekende partij mag worden verwacht dat ze ook in minder evidente omstandigheden haar bedrijfsvoering zodanig organiseert dat de afvalstoffen op regelmatige basis worden afgevoerd, desnoods door hiervoor beroep te doen op (professionele) derden.

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat de wederrechtelijke opslag van AEEA gebeurde op een betondalen vloer en dus een zo goed als niet doorlatende ondergrond, merkt ze op dat verzoekende partij geen betwisting voert over de schending van de afvalzorgplicht voor wat betreft het niet weerbestendig opslaan van deze afvalstoffen. Ze wijst op de plicht in artikel 12, §3 Materialendecreet, die onder meer impliceert dat verzoekende partij als beheerder van AEEA deze afvalstoffen op een milieuhygiënisch verantwoorde manier moet opslaan, om verspreiding te voorkomen van eventueel aanwezige verontreinigende stoffen en de daarmee gepaarde risico's voor mens en milieu te voorkomen dan wel te beperken, en om de verdere optimale verwerking van het EAAE mogelijk te maken. Ze stelt dat dit wat betreft AEEA overeenkomstig artikel 5.2.5.2 VLAREMA betekent dat de afvalstoffen weerbestendig en op een waterdoorlatende ondergrond moeten worden opgeslagen. Ze merkt op dat uit de foto's in het PV blijkt er in de achtertuin waar het AEEA was opgeslagen weliswaar betondalen aanwezig waren, maar dat deze niet volledig aaneensloten en openingen bevatten en in die optiek waterdoorlatend waren, waardoor er water en vloeistoffen in de bodem konden lopen, ongeacht de vaststelling dat niet blijkt dat ze overal lagen waar het AEEA was opgeslagen. Ze merkt op dat dit door verzoekende partij wordt bevestigd doordat ze erkent dat de bodem hierdoor 'zo goed als niet doorlatend' was.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit kan een alternatieve bestuurlijke geldboete opleggen voor gedragingen die strijdig zijn met de milieuvoorschriften in artikel 16.1.1, lid 1 DABM en die naargelang de keuze van de procureur des Konings ook strafrechtelijk kunnen worden bestraft overeenkomstig de artikelen 16.6.1, 16.6.2, 16.6.3, 16.6.3bis, 16.6.3ter, 16.6.3quater, 16.6.3quinquies, 16.6.3sexies en 16.6.3septies DABM (artikel 16.4.27, lid 2 DABM en 16.1.2, 2° DABM). De geschonden artikelen van het DABM, het Materialendecreet en het OVD zijn dergelijke milieuvoorschriften (artikel 16.1.1, lid 1, 1°, 10°, 13° en 19ter° DABM). Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde regelgeving is in beginsel strafbaar (artikel 16.6.1, §1 DABM). De geldboete kan enkel worden opgelegd aan de 'overtreder', hetzij degene die een milieumisdrijf pleegt of die opdracht geeft om handelingen te stellen die een milieumisdrijf uitmaken (artikel 16.4.25, lid 1 DABM). De kwalificatie van de feiten als een milieumisdrijf en de toerekenbaarheid hiervan aan verzoekende partij als overtreder vormt dus de grondslag voor de bevoegdheid van de gewestelijke entiteit om haar een geldboete op te leggen.

Een bestuurlijke geldboete is een punitieve sanctie, waarbij de bewijslast van het milieumisdrijf en de overtreder berust bij de gewestelijke entiteit. Het bewijs van de feiten en het daderschap kan met het oog op bestuurlijke beboeting, naar analogie met de bewijsvoering in strafzaken, in beginsel met alle middelen van recht worden geleverd. De principieel vrije bewijsvoering betekent dat dit bewijs onder meer kan worden geleverd door een geheel van samenhangende feitelijke vaststellingen, die éénsluidend eenzelfde persoon als pleger van een milieumisdrijf aanduiden. De beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, en het vermoeden van onschuld zoals onder meer bepaald in artikel 6, lid 2 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, omringen de bewijslevering met waarborgen op procedureel en inhoudelijk vlak.

2.

De gewestelijke entiteit overweegt in de bestreden beslissing, onder de titel 'de toerekenbaarheid aan de overtreder', het volgende:

"De vermoedelijke overtreder exploiteert een onderneming die zich onder meer toelegt op loodgieterij, (centrale) verwarming en koeltechniek met exploitatiezetel gelegen te

Overeenkomstig artikel 11, §1 van het Materialendecreet is de nuttige toepassing van afvalstoffen en aan nuttige toepassing voorafgaande voorbereidende handelingen onderworpen aan een (omgevings-)vergunnings- of meldingsplicht onderworpen. Deze vergunnings- of meldingsplicht voor nuttige toepassing en aan nuttige toepassing voorafgaande voorbereidende handelingen heeft nadere invulling gekregen in rubriek 2 van de VLAREM-indelingslijst.

Overeenkomstig artikel 5.2.1, §6, eerste lid van het DABM is voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste of de tweede klasse een omgevingsvergunning als vermeld in artikel 6, eerste lid, van het Omgevingsvergunningsdecreet vereist.

De lijst van als hinderlijk ingedeelde inrichtingen (hierna 'indelingslijst') is vastgesteld als bijlage I van het VLAREM II.

De opslag van afvalstoffen die niet aan een verwerking van de afvalstoffen verbonden is, wordt conform rubriek 2.1.1.b van de indelingslijst ingedeeld als een inrichting van de eerste klasse indien het al dan niet een combinatie van de opslag van gemengde afvalstoffen (een lading afvalstoffen die bestaat uit duidelijk verschillende, identificeerbare afvalstoffen die volgens de geldende sorteerregels gezamenlijk ingezameld mogen worden. Ze moeten nog verder gesorteerd worden voor ze definitief verwerkt kunnen worden), mengsels van afvalstoffen (een lading afvalstoffen die

bestaat uit duidelijk verschillende, identificeerbare afvalstoffen die in strijd met de geldende sorteerregels zijn samengevoegd of ingezameld) en gevaarlijke afvalstoffen betreft en is derhalve vergunningsplichtig.

Uit de vaststellingen blijkt dat de achtertuin van de woning gelegen te

vol lag met allerlei bedrijfsafvalstoffen van de vermoedelijke overtreder, waaronder boilers, C.V.-toetellen, witgoed en metaalafval. Het betreft minstens twee bedrijfsafvalstromen (afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA) en metaalafval), waarvoor conform artikel 4.3.2 van het VLAREMA een verplichting tot gescheiden aanbieding geldt. Uit het fotodossier blijkt dat beide afvalstromen wanordelijk door elkaar verspreid lagen. De opslag van deze afvalstoffen wordt, gelet op voormelde elementen, ingedeeld onder rubriek 2.1.1.b van de indelingslijst.

Rubriek 2 van de indelingslijst voorziet weliswaar een uitzondering op deze vergunningsplicht voor de voorlopige opslag en het sorteren van afvalstoffen op hun plaats van productie, als de opslag en het sorteren gebeuren in functie van een georganiseerde regelmatige afvoer van de afvalstoffen. Als de producent van de afvalstoffen zijn normale bedrijfsactiviteit op externe locaties uitoefent, wordt voor toepassing van deze bepaling de exploitatiezetel of bedrijfszetel van de producent beschouwd als de plaats waar de afvalstoffen zijn geproduceerd. Onder een georganiseerde regelmatige afvoer van de afvalstoffen wordt hierbij verstaan dat de opslag dient te gebeuren in recipiënten met een volume aangepast aan een regelmatige, dus voldoende frequente, afvoer. Deze uitzondering strekt ertoe om een realistische afvoer mogelijk te maken en te vermijden dat kleine hoeveelheden afvalstoffen telkens onmiddellijk naar een verwerkingsinrichting dienen te worden afgevoerd.

De uitzondering voor voorlopige opslag van afvalstoffen op de plaats van productie in functie van een georganiseerde regelmatige afvoer vindt evenwel geen toepassing in dit dossier. De wanordelijke toestand op het terrein en de aanwezige hoeveelheid afvalstoffen toont aan dat er allesbehalve sprake is van een georganiseerde en regelmatige afvoer van de afvalstoffen. Dit vindt eveneens bevestiging in de verklaring van de zaakvoerder van de vermoedelijke overtreder van 9 april 2021 waarin deze aangeeft dat het gaat om afval dat is opgebouwd gedurende een periode van een jaar dat minstens gedeeltelijk is blijven liggen. De vergunningsplicht voor rubriek 2.1.1.b vindt derhalve onverkort toepassing.

De vermoedelijke overtreder beschikte op het ogenblik van vaststelling niet over een omgevingsvergunning voor opslag van voormelde afvalstoffen op het terrein.

Artikel 12, §3 van het Materialendecreet verplicht de natuurlijke of rechtspersoon die afvalstoffen beheert, alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs kunnen worden genomen om gevaar voor de gezondheid van de mens of voor het milieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna

en flora, geluids- of geurhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken.

Deze verplichting houdt onder meer in dat men AEEA op een milieuhygiënisch verantwoorde manier moet opslaan om de verspreiding van eventueel aanwezige verontreinigende stoffen en de hiermee gepaard gaande risico's voor mens en leefmilieu te voorkomen, minstens zoveel mogelijk te beperken, en om een verdere optimale verwerking van het AEEA mogelijk te maken. Dit houdt onder meer in dat AEEA weerbestendig en op een ondoorlatende ondergrond moet worden opgeslagen.

Uit de vaststellingen blijkt dat het aanwezige AEEA in de achtertuin op een doorlatende ondergrond en niet weerbestendig (in open lucht) werd opgeslagen.

Deze feiten houden een schending in van artikel 5.2.1., §6, eerste lid, van het DABM, artikel 6, eerste lid, van het Omgevingsvergunningsdecreet en van de artikelen 11, §1 en 12, §3, van het Materialendecreet. Deze milieuvoorschriften wordt gehandhaafd met toepassing van Titel XVI DABM en de schending ervan is strafbaar gesteld in hoofdstuk VI van titel XVI van het DABM. Er is bijgevolg sprake van een milieumisdrijf in de zin van artikel 16.1.2, 2° van het DABM waarvoor conform artikel 16.4.27 van het DABM een alternatieve bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd.

Het milieumisdrijf staat vast in hoofde van de overtreder.”

3.

Verzoekende partij toont in het licht van de stukken van het administratief dossier en de procedurestukken niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit, dat er sprake is van milieumisdrijven die haar kunnen worden toegerekend, foutief dan wel kennelijk onredelijk is en dat er ter zake (minstens) gerede twijfel bestaat. Ze maakt ondanks haar stelplicht ten onrechte abstractie van de gemotiveerde en pertinente overwegingen hierover van de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing, op basis van de stukken van het administratief dossier.

3.1.

Verzoekende partij toont niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit, dat de in de achtertuin van haar exploitatiezetel aangetroffen opgeslagen materialen moeten worden gekwalificeerd als bedrijfsafvalstoffen, foutief of kennelijk onredelijk is. Ze stelt tevergeefs dat deze materialen geen bedrijfsafvalstoffen waren, maar hoofdzakelijk recuperatiematerialen en ook enkele (bouw)materialen en huishoudelijk afval van haar bestuurder.

Een 'afvalstof' wordt gedefinieerd als 'elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen' (artikel 3, §1, 1° Materialendecreet), terwijl 'bedrijfsafvalstoffen' worden gedefinieerd als 'afvalstoffen die ontstaan ten gevolge van een industriële, ambachtelijke of wetenschappelijke activiteit, en de afvalstoffen die daarmee gelijkgesteld worden bij een besluit van de Vlaamse regering (artikel 3, §1, 6° Materialendecreet).

Zoals blijkt uit de vaststellingen van de verbalisant in het PV en de argumentatie van verzoekende partij tijdens de bestuurlijke boeteprocedure, was ze zich op het ogenblik van de vaststellingen duidelijk aan het ontdoen van de materialen in haar achtertuin en was ze ook voornemens om zich te ontdoen van de daar nog aanwezige materialen, zodat deze materialen moeten worden gekwalificeerd als afvalstoffen. Dit blijkt met name uit het feit dat er op het ogenblik van de vaststellingen door de verbalisant een gevulde afvalcontainer op het aan de achtertuin van verzoekende partij grenzende openbaar domein stond, met materialen die door de verbalisant worden omschreven als 'allerlei afval dat lijkt afkomstig te zijn van een loodgieter', terwijl deze achtertuin op dat ogenblik volgens de verbalisant vol lag 'met bedrijfsafvalstoffen, waaronder boilers, C.V.-toetellen, witgoed, metaalafval etc.'. Dit blijkt ook uit de verklaring van verzoekende partij naar aanleiding van deze vaststellingen, waarin ze de door de verbalisant aangetroffen materialen meermaals benoemt als 'afval'. Ze stelt daarbij met name dat ze 'overige afvalstoffen' regelmatig afvoert; het aangetroffen 'metaalafval' heeft laten liggen in afwachting van de stijging van de waarde van oud ijzer; het aangetroffen 'afval' is opgebouwd gedurende een periode van een jaar, maar dit niet impliceert dat 'alle afval' er al een jaar ligt; ze 'al een deel van het afval' ongeveer twee weken geleden heeft afgevoerd naar een recyclagebedrijf; en ze ontkent dat ze in de aangetroffen 'container met afval permanent afval' stockeert. In dezelfde zin stelt ze in haar schriftelijk verweer tijdens de bestuurlijke boeteprocedure dat ze een kleine zelfstandige loodgieter is, die 'de afgebroken toestellen' in de achtertuin legt, in afwachting van hun afvoer naar het oud ijzer. Uit deze vaststellingen van de verbalisant en de verklaringen van verzoekende partij blijkt ook dat de aangetroffen afvalstoffen moeten worden gekwalificeerd als bedrijfsafvalstoffen, die afkomstig zijn van de ambachtelijke activiteiten van verzoekende partij, die niet betwist dat ze 'zich toelegt op loodgieterij, (centrale) verwarming en koeltechniek' en dat haar exploitatiezetel is gevestigd op de plaats waar de afvalstoffen zijn aangetroffen. Zelfs in de hypothese dat enkele van de materialen die door de verbalisant in de achtertuin zijn aangetroffen niet kunnen worden beschouwd als bedrijfsafvalstoffen, blijft de vaststelling dat deze achtertuin vol lag met AEEA en metaalafval.

3.2.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit, dat er voor de opslag van de in haar achtertuin aangetroffen bedrijfsafvalstoffen een omgevingsvergunning was vereist, foutief of kennelijk onredelijk is. Ze stelt tevergeefs dat deze opslag niet vergunningsplichtig was en dat ze minstens kon genieten van een uitzondering op de vergunningsplicht.

Er is in beginsel een voorafgaande omgevingsvergunning voor de exploitatie van een inrichting van eerste klasse vereist voor het opslaan van (bedrijfs-)afvalstoffen in functie van hun verwijdering conform rubriek 2.1.1.b van de Indelingslijst (samenlezing van artikel 11, §1 Materialendecreet, artikel 5.2.1, §6, lid 1 DABM en artikel 6, lid 1 OVD). Hierop geldt een uitzondering voor de voorlopige opslag en het sorteren van afvalstoffen op hun plaats van productie, als deze opslag en het sorteren gebeuren in functie van een georganiseerde regelmatige afvoer van de afvalstoffen, waarbij de exploitatie- of bedrijfszetel van de producent voor de toepassing van deze bepaling wordt beschouwd als de plaats waar de afvalstoffen zijn geproduceerd, als de producent van de afvalstoffen zijn normale bedrijfsactiviteit op externe locaties uitoefent (2^e uitzondering op rubriek 2 van de Indelingslijst). Volgens het verslag aan de Vlaamse regering bij het besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het OVD is er sprake van een 'georganiseerde regelmatige afvoer' als 'de wijze (hoe, wanneer, naar waar, door wie, etc.) waarop de afvalstoffen zullen worden afgevoerd al vaststaat voor de activiteit aanvangt ('georganiseerde afvoer') en er een zekere regelmaat is voorzien ('regelmatige afvoer')'.

Verzoekende partij voert geen ernstige betwisting over het uitgangspunt in de bestreden beslissing dat de in haar achtertuin opgeslagen bedrijfsafvalstoffen ressorteren onder rubriek 2.1.1.b van de Indelingslijst en er hiervoor in beginsel een omgevingsvergunning voor de exploitatie van een inrichting van eerste klasse is vereist. Ze weerlegt met name niet dat er daar met het EAAE en metaalafval minstens twee bedrijfsafvalstromen door elkaar waren opgeslagen, waarvoor een verplichting tot gescheiden aanbieding en afzonderlijke opslag geldt (artikel 4.3.2, lid 1, 7° en 18° VLAREMA). De loutere opmerking in haar verzoekschrift dat de onderscheiden afvalstromen niet wanordelijk waren opgeslagen vormt geen afdoende weerlegging van de met foto's ondersteunde vaststellingen door de verbalisant in het PV, waarvan verzoekende partij de bijzondere bewijswaarde niet betwist en waaruit blijkt dat er daar (minstens) sprake was van een vergunningsplichtig 'mengsel van afvalstoffen'.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat er voor de opslag van de aangetroffen bedrijfsafvalstoffen in haar achtertuin geen omgevingsvergunning was vereist omdat ze door de 'georganiseerde regelmatige afvoer' van deze afvalstoffen ressorteerde onder de

uitzonderingen op de vergunningsplicht. Uit de door de verbalisant vastgestelde grote hoeveelheid wanordelijk opgeslagen afvalstoffen blijkt dat de afvalstoffen niet regelmatig en op een georganiseerde wijze werden afgevoerd, terwijl verzoekende partij hiervan ook geen bewijsstukken voorlegt. De opmerking in haar verzoekschrift, dat ze ‘bewijzen/facturen van de recyclagecentra (kan) aanbrengen’ waaruit blijkt dat ‘er wel degelijk regelmatig recuperatiematerialen werden afgevoerd’, betreft een loutere bewering, terwijl niet valt in te zien waarom verzoekende partij deze ‘stukken’ in voorliggende jurisdictionele procedure niet onmiddellijk zou voorleggen als ze bestaan. De ontstentenis van een ‘regelmatige’ afvoer van de bedrijfsafvalstoffen wordt door verzoekende partij overigens bevestigd in zowel haar verklaring aan de verbalisant, waarbij ze stelt dat ze het aangetroffen metaalafval heeft ‘laten liggen omdat de waarde van oud ijzer lange tijd laag geweest is’ en het aangetroffen afval ‘is opgebouwd gedurende een periode van een jaar’, als in haar verzoekschrift, waarin ze stelt dat ze op het ogenblik van de vaststellingen door de verbalisant ‘al bezig (was) met het opruimen’. Ook de ontstentenis van een ‘georganiseerde’ afvoer wordt door verzoekende partij bevestigd in haar verklaring aan de verbalisant, waarbij ze stelt dat ze ‘ongeveer twee weken geleden al een deel van het afval (heeft) afgevoerd’ omdat ze ‘vanuit (haar) tuin niet meer tot vanachter kon gaan’, zodat deze gedeeltelijke afvoer van de opgeslagen afvalstoffen eerder gebeurde uit noodzaak. Verzoekende partij wijst in dit kader ook tevergeefs voor het eerst op ‘overmacht’ als schulduitsluitingsgrond op basis van de covid-19-crisis en een letsel van haar bestuurder. Ongeacht de vaststelling dat ze hiervan geen bewijsstukken voorlegt, waaruit blijkt dat een georganiseerde regelmatige afvoer van haar bedrijfsafvalstoffen daardoor onmogelijk was, wordt dit opnieuw tegengesproken door hoger geciteerde elementen in haar verklaring aan de verbalisant, waaruit blijkt dat de afvalstoffen doelbewust niet regelmatig werden afgevoerd en een deel hiervan al voor de opmaak van het PV was afgevoerd. In die optiek toont ze geenszins aan dat er in haar hoofde sprake is van overmacht, dat slechts kan worden aanvaard als de aangevoerde omstandigheden onvermijdbaar en onvoorzienbaar zijn en haar niet kunnen worden toegerekend.

3.3.

Verzoekende partij voert voorts tevergeefs aan dat ze niet op de hoogte was van de verplichting om haar bedrijfsafvalstoffen, en in het bijzonder het metaalafval, op geregelde tijdstippen af te voeren en dacht dat ze dit in haar achtertuin mocht bewaren ‘om in de kringloopgedachte per fractie af te voeren naar recyclagebedrijven’. Zoals gesteld is elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde regelgeving in beginsel strafbaar, zodat opzet niet noodzakelijk is vereist. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van onoverwinnelijke (rechts)dwaling en dat met name elke normaal redelijk en vooruitziend

persoon, geplaatst in dezelfde omstandigheden, ook niet op de hoogte zou zijn geweest van de plicht tot georganiseerde regelmatige afvoer van de bedrijfsafvalstoffen. Ze betwist niet dat ze een professioneel bedrijf is in loodgieterij, centrale verwarming en koeltechniek. In die hoedanigheid diende ze redelijkerwijze op de hoogte te zijn van de op haar rustende verplichtingen bij het beheer van haar bedrijfsafvalstoffen en diende ze alleszins te beseffen dat het in een tuin, in open lucht en op een onverharde ondergrond, opslaan van een grote hoeveelheid AEEA en metaalafval, niet zomaar kan.

3.4.

Verzoekende partij toont tenslotte niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit, dat het AEEA niet op een milieuhygiënische manier was opgeslagen en met name op een doorlatende ondergrond en niet weerbestendig, foutief of kennelijk onredelijk is. Ze voert tevergeefs aan dat het AEEA was opslagen op een zo goed als niet doorlatende ondergrond.

De natuurlijke -of rechtspersoon die afvalstoffen beheert, is verplicht om alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs kunnen worden genomen om gevaar voor de gezondheid van de mens of voor het milieu en met name risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- of geurhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken (artikel 12, §3 Materialendecreet). Specifiek wat betreft AEEA vereist deze afvalzorgplicht dat de afvalstoffen op een weerbestendige manier worden opgeslagen op een ondoorlatende ondergrond met opvangvoorzieningen voor lekolie en indien vereist olie- en vuilafscheiders (artikel 5.2.5.2, 1°, 2° en 3° VLAREMA).

Verzoekende partij, die niet betwist dat het AEEA in haar achtertuin in open lucht en dus niet weerbestendig was opgeslagen, merkt tevergeefs op dat deze afvalstoffen op een zo goed als niet doorlatende ondergrond van betondalen waren gestockeerd. Ongeacht de vaststelling dat uit de voorliggende stukken en in het bijzonder de foto's bij het PV niet blijkt dat alle AEEA op betondalen was opgeslagen, blijkt daaruit wel duidelijk dat dit waterdoorlatende betondalen zijn, die geenszins resulteren in een 'ondoorlatende ondergrond'. Hierdoor konden vloeibare afvalstoffen van het AEEA wel degelijk in de bodem sijpelen. Ongeacht de vaststelling dat ook niet blijkt dat deze betondalen een 'zo goed als niet doorlatende ondergrond' vormen, is deze opmerking van verzoekende partij niet relevant omdat de ondergrond 'ondoorlatend' moet zijn.

Het middel wordt verworpen

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij betwist de begroting van de opgelegde geldboete, die volgens haar 'overdreven hoog' is in het licht van de ernst van de feiten en de omstandigheden. Wat betreft de ernst van de feiten wijst ze met name op de vaststelling dat 'er zich geen CFK's of PCB's in de materialen bevonden', terwijl de gebeurlijke aanwezigheid hiervan in de condensatoren van de wasmachine haar niet kan worden toegerekend om deze machine niet afkomstig was van haar activiteiten, maar een huishoudelijke afvalstof betrof van haar bestuurder. Wat betreft de omstandigheden wijst ze op de vaststelling dat ze op het ogenblik van de opmaak van het PV 'al bezig was met het opruimen'. Ze voert dus feitelijk de schending aan van de artikelen 16.4.4 en 16.4.29 DABM en van het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.

Verwerende partij wijst ter weerlegging van het middel naar de overwegingen hierover in de bestreden beslissing. Specifiek wat betreft de bewering van verzoekende partij dat het opgeslagen AEEA geen CFK's of PCB's bevatte, merkt ze op dat de gewestelijke entiteit dit in haar beoordeling niet heeft gesteld, en daarbij enkel heeft gewezen op het risico van gevaarlijke componenten en onderdelen in AEEA, waardoor er bij het beheer en met name de opslag hiervan specifieke maatregelen zijn vereist om onder meer de verspreiding van eventueel aanwezige verontreinigende stoffen te voorkomen. Ze stelt dat het niet kennelijk onredelijk is dat er bij de beoordeling van de ernst van de feiten wordt gewezen op het risico op schade voor het leefmilieu, zonder dat daarbij moet worden aangetoond dat er door het milieumisdrijf daadwerkelijk milieuschade is opgetreden. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat ze op het ogenblik van de vaststellingen door de verbalisant al was gestart met de opruiming van de afvalstoffen stelt ze dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gewestelijke entiteit hiermee wel degelijk rekening houdt en het boetebedrag omwille van deze verzachtende omstandigheid op meetbare wijze met 50% wordt verminderd.

Beoordeling door het College

1.

De gewestelijke entiteit moet bij het opleggen van een bestuurlijke geldboete zorgen dat er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de opgelegde boete en de feiten die daaraan ten grondslag liggen (artikel 16.4.4 DABM), zodat de boete evenredig moet zijn tot de feiten. Dit wordt nader gepreciseerd door de vereiste dat de hoogte van de bestuurlijke geldboete

wordt afgestemd op de ernst van het milieumisdrijf, terwijl er ook rekening wordt gehouden met de frequentie en de omstandigheden waarin de overtreder dit heeft gepleegd of beëindigd (artikel 16.4.29 DABM). De gewestelijke entiteit beschikt hierbij in het licht van het maximumbedrag van een alternatieve bestuurlijke geldboete (artikel 16.4.27, lid 2 DABM) over een ruime discretionaire bevoegdheid, waarbij ze onder bepaalde voorwaarden in beginsel ook de mogelijkheid heeft om de boete geheel of gedeeltelijk op te leggen met uitstel van tenuitvoerlegging (artikel 16.4.29, §2 DABM). Het College zal bij het toezicht hierop aan de hand van de argumentatie die regelmatig en in het bijzonder door verzoekende partij wordt voorgelegd nagaan of de gewestelijke entiteit is uitgegaan van de juiste feitelijke en juridische gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen niet foutief of kennelijk onredelijk heeft toegepast. Dit zal met name moeten blijken uit de juridische en feitelijke motieven die aan de boetebeslissing ten grondslag liggen en die daarin worden vermeld en afdoende moeten zijn, vermits de beslissing als individuele bestuurshandeling ressorteert onder de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De beslissing moet dus een concrete, precieze en pertinente of draagkrachtige motivering bevatten waaruit de keuze van de gewestelijke entiteit voor een boete en voor een welbepaald boetebedrag blijkt, zodat de overtreder hiertegen met kennis van zaken kan opkomen.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gewestelijke entiteit bij het bepalen van het boetebedrag rekening houdt met de ernst van het milieumisdrijf, de frequentie en de omstandigheden waarin het is gepleegd of beëindigd. Ze overweegt daarover onder de titel 'de hoogte van de geldboete' met name onder meer het volgende:

“ ...

4.2.1. De ernst van de feiten

...

In casu exploiteerde de overtreder een ingedeelde inrichting voor opslag van afvalstoffen van de eerste klasse zonder te beschikken over de daartoe vereiste voorafgaande omgevingsvergunning.

Het niet voorafgaand aanvragen van een omgevingsvergunning voor het exploiteren van voormelde ingedeelde inrichting van de eerste klasse leidt ertoe dat de vergunningverlenende overheid niet in kennis wordt gesteld van de voorgenomen exploitatie, de mogelijkheid wordt ontnomen om na te gaan of de risico's voor mens en leefmilieu bij exploitatie van de inrichting/activiteit tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt, desgevallend mits oplegging van bijzondere milieuvoorwaarden. Het heeft eveneens tot gevolg dat derden de

onmogelijkheid tot inspraak in de besluitvorming over een voorgenomen ingedeelde inrichting wordt ontnomen.

De afvalzorgplicht strekt ertoe om een milieuhygiënisch verantwoord beheer van afvalstoffen te bewerkstelligen en nadelige gevolgen voor de menselijke gezondheid en het milieu bij het beheer van afvalstoffen te voorkomen, minstens zoveel mogelijk te beperken.

Afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA) is een afvalstroom die ingevolge de mogelijke aanwezigheid van gevaarlijke componenten en onderdelen (bv. CFK houdende koelgassen in koel- en vriestoestellen en PCB-houdende condensatoren in wasmachines) specifieke maatregelen vereist bij het beheer om verspreiding van eventueel aanwezige verontreinigende stoffen en de hiermee gepaard gaande risico's voor mens en leefmilieu te voorkomen, minstens zoveel mogelijk te beperken, en om een verdere optimale verwerking van het AEEA mogelijk te maken.

Dit houdt onder meer in dat de opslag van deze afvalstof op een ondoorlatende ondergrond en weersbestendig moet gebeuren om te vermijden dat het lekken van voor het milieu schadelijke vloeistoffen de bodem en/of het grond- of oppervlaktewater kan verontreinigen. Het opslaan in open lucht van AEEA kan er bovendien toe leiden dat materialen of componenten die normaliter in aanmerking zouden komen voor recyclage definitief verloren gaan.

In casu gebeurde de opslag van het aanwezige AEEA op een doorlatende ondergrond en niet weersbestendig. Dergelijke opslag houdt een verhoogd risico in op verontreiniging van bodem en/of het grond- of oppervlaktewater en het verlies of beschadiging van componenten of materialen die normaliter in aanmerking zouden komen voor recyclage.

Het milieumisdrijf werd gepleegd in professioneel verband.

De feiten zijn, gelet op voormelde elementen, voldoende ernstig om te worden gesanctioneerd met een alternatieve bestuurlijke geldboete van 7.000 euro.

...

4.2.3. De omstandigheden

Bij het bepalen van de hoogte van de boete wordt rekening wordt gehouden met de bereidheid van de overtreder om voor de vastgestelde schendingen maatregelen te nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat de overtreder op het ogenblik van vaststelling reeds een aanvang had genomen met het verwijderen van het aanwezige afval en ook na de vaststellingen verder het nodige heeft gedaan om de aanwezige afvalstoffen te verwijderen en af te voeren. Dit wordt als verzachtende omstandigheid meegenomen bij het bepalen van de hoogte van de boete en geeft aanleiding tot een verlaging van de op te leggen alternatieve bestuurlijke geldboete tot 3.500 euro.

..."

3.

Verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete en pertinente argumenten aan dat de motieven in de bestreden boetebeslissing over de hoogte van de geldboete ontoereikend zijn en dat de beoordeling door de gewestelijke entiteit van de waarderingscriteria om het boetebedrag te bepalen foutief of kennelijk onredelijk is en er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten en de opgelegde geldboete. Ze laat ondanks haar stelplicht na om de concrete en pertinente motieven daarover in de bestreden beslissing bij haar kritiek te betrekken. Ze meent tevergeefs dat een waarschuwing in het licht van de vastgestelde milieumisdrijven voldoende is en een punitieve sanctie hiervoor niet is aangewezen.

3.1.

Verzoekende partij voert met name geen gemotiveerde betwisting over de beoordeling in de bestreden beslissing van de ernst van de milieumisdrijven, als eerste waarderingscriterium om het boetebedrag te bepalen, en toont niet aan dat dat de gewestelijke entiteit de haar toegekende appreciatiebevoegdheid ter zake niet naar behoren heeft uitgeoefend. In zoverre ze beweert dat het AEEA geen CFK's of PCB's bevatte en de gebeurlijke aanwezigheid hiervan in de wasmachine haar niet kan worden toegerekend omdat deze afkomstig was van het huishouden van haar bestuurder, gaat ze voorbij aan de vaststelling dat de gewestelijke entiteit bij haar beoordeling enkel wijst op de 'mogelijke' aanwezigheid van (deze) gevaarlijke en verontreinigende componenten in het AEEA, dat in functie van het voorkomen van de verspreiding hiervan op een milieuhygiënische manier en met name weerbestendig en op een ondoorlatende ondergrond moet worden opgeslagen. Verzoekende partij toont niet aan dat de beoordeling van de gewestelijke entiteit kennelijk onredelijk is doordat daarbij rekening wordt gehouden met 'het risico op milieuschade', zonder dat blijkt dat er door het milieumisdrijf effectief milieuschade in (de omgeving van) haar achtertuin is opgetreden.

3.2.

Verzoekende partij voert ook geen gemotiveerde betwisting over de beoordeling in de bestreden beslissing van het waarderingscriterium van de omstandigheden waarin het milieumisdrijf is gepleegd of beëindigd en toont niet aan dat dat de gewestelijke entiteit de haar toegekende appreciatiebevoegdheid ter zake niet naar behoren heeft uitgeoefend. In zoverre ze wijst op het feit dat ze op het ogenblik van de vaststellingen door de verbalisant al was gestart met het opruimen van de afvalstoffen in haar achtertuin gaat ze voorbij aan de vaststelling dat de gewestelijke entiteit hiermee wel degelijk rekening houdt bij haar beoordeling en dit gegeven in aanmerking neemt als verzachtende omstandigheid.

De gewestelijke entiteit houdt daarbij overigens ook rekening met het gegeven dat verzoekende partij ook na de opmaak van het PV 'verder' het nodige deed om de (nog aanwezige) afvalstoffen te verwijderen. Verzoekende partij toont niet aan dat de verlaging van de boete omwille van haar bereidheid om de vastgestelde schendingen te remediëren met 50% ofwel 3.500 euro kennelijk onredelijk is.

Het middel wordt verworpen.

V. Beslissing

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep, begroot op 100 euro rolrecht, zijn ten laste van verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken op 20 juni 2024 door de eerste kamer.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,